

ŽUPNE OBAVIJESTI:

26. 09. 2010. – 26. ned./god.

Spomen dani i blagdani kroz tjedan:

- P 27. 09. Vinko Paulski, Vincencija**
U 28. 09. Vjenceslav, bl. Inocent iz Berza cap.
DAN POSVETE NAŠE CRKVE
S 29. 09. Mihael, Gabrijel, Rafael
Č 30. 09. Jeronim, Jerko, Jerka
P 01. 10. Terezija od djeteta Isusa
S 02. 10. Anđeli čuvari, Anđelko
N 03. 10. 27. ned./god. , Modesto

- **Utorak – proslava 81. godišnjice posvete naše crkve – svetkovina. Mise su u 7³⁰ i 19 sati.**
- **Petak** – pobožnost Presvetom Srcu Isusovu. Obilazak bolesnika u župi koje obavljaju pobožnost Prvih petaka.
- **Nedjelja** – iza večernje mise bit će -Obred preminuća- sv. Franje Asiškog ispred njegova oltara, te obnova zavjeta braće kapucina i FSR-a.
- **Trodnevnica** na čast sv. Franji Asiškom svaku večer od **1-3. 10. 2010.**, te večernja molitva Časoslova braće s narodom u 18,10.; ujedno započinje listopadska pobožnost: molitva krunice i litanije BDM-e.
- **Družba** sestara Presvetog srca Isusova slavi u utorak godišnjicu preminuća utemeljiteljice Majke Krucifikse Kožulić. Nakon misnog slavlja u 18 sati, u predvorju Ženskog učeničkog Doma Marije Krucifiksa Kozulić u Pomeriu 17, otkrit će spomenoprsje Majci Utemeljiteljici, rad *akademske kiparice Linde Milić Kršnjavi*.
- Pomorci, ribari i njihove obitelji organiziraju hodočašće 2. listopada Svetogorskoj Gospi iznad Gerova. Cijena puta 85 kn, prijave i informacije možete dobiti u sakristiji.

Raspored svetih misa:

Radnim danom: 7³⁰, 19⁰⁰ sati

Nedjeljom i blagdanom:
7³⁰ 9⁰⁰ 10³⁰ 12⁰⁰ 19⁰⁰ sati

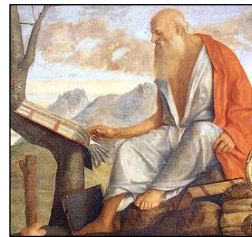
U bolnici na Potoku nedjeljom u 10⁰⁰ sati

Izdaje: Župni ured - Gospe Lurdske

Biseri iz i u životu...

SVETI JERONIM, svećenik i crkveni naučitelj

Čovjek Biblije. Papa sveti Damaz, čiji bijaše tajnik, povjerio je Jeronimu reviziju staroga latinskoga prijevoda Biblije i tako je nastao njegov prijevod Vulgata, po kojoj postade slavan u cijeloj Crkvi. Nakon brojnih putovanja i raznovrsnih aktivnosti, žestoki se Jeronim - poznat po svojim ostrim polemikama - smirio napokon u Svetoj zemlji, gdje je proveo 34 posljednje godine života kraj Gospodinovih jaslja u Betlehemu, moleći, studirajući i upravljajući jednim samostanom. No ni tamo nije posve mirovao od vođenja polemika.

Jeronim se rodio između god. 340. i 345. u gradu Stridonu, koji se nalazio na granici Dalmacije i Panonije. Gdje je to točno bilo, sve do danas u znanosti nije jasno; neki misle da je Stridon bio tamo negdje oko današnjega Duvna. Bio je sin kršćanskih roditelja, no krštenje je primio kasnije, u Rimu, gdje je proveo neko vrijeme, možda od 358. do 364. god.

Osim prevođenja svetih knjiga s hebrejskog izvornika, dao se i na pisanje komentara pojedinim knjigama. Ti su komentari veoma vrijedni zbog mnoštva povijesnih i arheoloških podataka. Njegovi pak povijesni spisi, osobito *De viris illustribus* (O slavim muževima), puni su veoma dragocjenih podataka. Od Jeronima imamo 157 pisama. Pisana su jer su se sa svih strana svijeta mnogi k njemu obraćali za savjet.

Jednom je imao san koji ga je dobrano potresao. On sam pripovijeda: "Za vrijeme jednoga napada groznice bio sam u duhu predveden pred sudačku stolicu Svevišnjega. Osjetio sam tako snažno svjetlo da se nisam usudio podići oči. Bio sam upitan o svojoj vjeri, a odgovorio sam da sam kršćanin. Glas je pak onoga što je sjedio na stolici odvratio da lažem, jer sam ciceronijanac, a ne kršćanin. Gdje je tvoje blago, ondje ti je i srce."

Zadnje su Jeronimove godine bile u sjeni mnogih patnja. Zdravlje mu se pogoršalo, a počeo ga je sve više ostavljati i vid. Iscrpljen, slijep i osamljen umro je 30. rujna 419. ili 420. i tako našao svoj mir u Gospodinu.

Župni listić

Župe Gospe Lurdske

51000 RIJEKA, Kapucinske stube 5 - tel.(051) 335 233, faks 334 911

Bolnički kapelan: 091 90 78 698 – www.svetifrane.org

26. 09. 2010.

God. III. br. 99.

81. godišnjica posvete
naše crkve Gospe Lurdske
u proslavi 10. godišnjice nadbiskupije,
euharistijskog kongresa u Rijeci i
400.-te god. dolaska kapucina u Hrvatsku.

Gospodine, blagdanskim bogoslužjem spomenuli smo se posvete ove crkve. Daj da s ovog slavlja ponese tvoj blagoslov i radost, te po Duhu Svetom i mi budemo hram, tebi posvećen.

Po Kristu Gospodinu našem. Amen!

26. ned. / god. – C

Općenito rečeno danas je u svijetu nastala bespoštedna borba za bogaćenjem. Siromašni postaju još siromašniji, kao pojedinci i kao narod. Kao da se iz tog labirinta ne vidi se izlaz. Dokle će to tako ići jedino Bog zna. No, svakako nije lako živjeti po evanđeoskim načelima te je uvriježeno mišljenje glede bogatstva i siromaštva došlo pod znak pitanja. Tko je u krajnjem smislu zapravo bogat, a tko siromašan? Bogatašu općenito, važan je izgled i ugled, može si priuštiti sve što poželi, situiran je, osiguran, sjajno se gosti i provodi, ne misli na bolest i starost, ne vidi druge, ne zanimaju ga i zato ni ne vidi što drugima nedostaje. Ne treba mu ni Crkva ni Bog. A i zašto bi? Pa on sve ima. I sam je sebi dovoljan. Siromašan pak, naprotiv, ima mnogo različitih lica. On je bolestan - bilo fizički bilo psihički, uzet - bilo tjelesno bilo duševno, obično bez posla, gladan kruha, prihvaćanja i ljubavi, on jauče i žali se, stalno se pita: "Pa zašto baš ja?" Nisu li bogataš i siromah Lazar iz evanđelja upravo takvi? S razlikom što Lazar ne protestira i ne žali se već sa strpljivošću podnosi svoju nezavidnu situaciju. Njegovo ime - Lazar prevedeno s hebrejskog znači "Bog pomaže".

Moglo bi se reći da Lazarovi vapaji nisu stizali do bogataševa srca, on nije bio zaboravljen od Boga. Kao što i kaže psalmist na jednom mjestu da mnoge nevolje ima pravednik, ali ga izbavlja iz svih nevolja.

Ako malo bolje promotrimo ovu prisporobu moglo bi se reći da je Isus ovdje pretjerao, jer ni on sam ne kaže da se taj bogataš nepravedno obogatio, da je prevario ili oteo drugima. On, kako se čini, nije bio škrtac već je okupljao ljude oko sebe i s njima se zajedno gostio. U najmanju ruku bio je društven i druželjubiv čovjek. Konačno zar i sam Isus nije prihvaćao poziv bogatih i sudjelovao kod njih na ručku. (Zakej i sl.) te se pitamo u čemu je grijeh ovoga bogataša?

Grijeh je u tome što je prezreo siromaha, što nije imao osjećaja za njegovu bijedu.

Ta on je na gozbu pozivao samo one koji su mu mogli uzvratiti, a nije poslušao Isusov poziv: "Kad priređuješ gozbu, pozovi siromahe, sakate, hrome, slijepce. Blago tebi jer oni ti nemaju čime uzvratiti. Uzvratit će ti se doista o uskrsnuću pravednih".

Kratka povijest nastanka Manje braće Kapucina (1525. - 1625.)¹

Nakon podjele Reda (franjevaca) 1517. došlo je do značajnih reformskih skupina. Jedna od njih će se kasnije oblikovati kao treći samostalni franjevački Red, poznat kao kapucini.

Obnoviteljski zahtjevi bili su nadasve očiti u Crkvi prvih godina XVI. st., usmjereni na pročišćenje vjerskog života - ponajprije u službenoj hijerarhiji Crkve - od brojnih zlouporaba tijekom prethodnih stoljeća. Takvi zahtjevi dovedoše do dvostrukog rezultata: u Njemačkoj oni odrediše pojavljivanje i razvoj luteranske hereze dok je u Rimu crkvena hijerarhija na Tridentskom saboru pronašla u samoj sebi snagu za unutarnje čišćenje i obnovu cjelokupnog vjerskog života.

Tridentski sabor nije, dakle, bio samo obrambena reakcija na doktrinarne stavove protestantizma, nego je potaknuo i veliki pokret sveukupne vjerske obnove, što je bio dobar temelj za odlučnu obnovu Crkve, i osobito njezine discipline, pastoralne djelatnosti svećenika i redovnika i jačeg sudjelovanja vjernika laika. Prvi znak te obnove bio je i nastanak novih crkvenih redova među koje ubrajamo i Red Manje braće Kapucina.

Osnivači kapucinskog Reda jesu *fra Matej iz Bascia* i *rođena braća fra Ljudevit* i *fra Rafael iz Fossombrone* koji, želeći živjeti i obnoviti ideal franjevačkog života, 1525. g. započinju s novom zajednicom.

U želji da nasljeduju sv. Franju u životu siromaštva, u putujućem načinu propovijedanja i u samom načinu odijevanja, oni se uz teške muke odvajaju od opservanata (OFM), te preko dobrih veza i utjecaja papine nećakinje vojvotkinje *Katarine Cibo*, od Rimske kurije uspijevaju dobiti kanonski temelj za svoju zajednicu. Naime, 2. srpnja 1528. papa Klement VII. dokumentom (bulom) *Religionis zelus* (Redovnički žar) članovima novog franjevačkog pokreta daje punu autonomiju i ujedno im dopušta da "žive eremitskim životom, opslužujući Pravilo bl. Franje koliko to ljudska krhkost dopušta". Ideja vodilja ovim obnoviteljima bila je traženje autentičnosti, a ne toliko originalnosti, iako se ne može poreći da i toga nema.

Nakon javnog priznanja od Crkve na vrata kapucinskih samotišta sve češće su sada dolazila i kucala ponajbolja braća iz opservancije, ona koja će kasnije postati temeljni stupovi nove franjevačke zajednice: bili su to Bernardin iz Astia, Franjo iz Jesia, Ivan iz Fana te Bernardin Ochino iz Siena, Euzebije iz Ancone i mnogi drugi.

Padre Matteo de Bascio

(jer su nosili relativno malenu kapuljaču, po kojoj su se razlikovali od opservanata i od konventualaca), da bi se zatim prešlo na pojednostavljeni naziv "braća kapucini" koji se i ustalio.

Iz ljubavi prema samoći prvi kapucini su stanovali izvan gradova, ali ne predaleko, jer su već od početka povezivali pokornički život s apostolskim. Svoje samostane su gradili prema strogim mjerama: u njima je smjelo boraviti sedam do osam, a najviše dvanaest redovnika. I propisi o jelu bili su također strogi. Za obrok su imali samo jedno jelo, a srijedom bez mesa; nisu smjeli prositi meso, jaja i sir, osim ako im to netko dobrovoljno dadne, a i tada samo za jedan dan. Bila im je zabranjena veća zaliha nego što je potrebno za jedan tjedan. Preuzeli su strogu obvezu zajedničke molitve u koru, *matutin* (dio časoslova koji se recitira ili pjeva noću, ali i rano ujutro) uvijek oko pola noći, dnevno dva sata razmatranja. Prema želji sv. Franje dnevno je slavljena samo jedna sv. misa, ali ni za nju nisu smjeli primati nikakvu novčanu nagradu.

(nastavlja se)

¹ Franjevci kapucini, izd. Župa sv. Vid, Varaždin